

— Турни самовара, чувашъ ли? На, земи този ключъ, та го дай на Мавра да отиде въ зимника: тамъ на полицата има резнийове отъ козунакъ, да ги донесе за чая. Чакай още, ама какъвъ си глупчо! Сухаритѣ отгорѣ съвсѣмъ сж мухлясали, кажи на Мавра да ги изтърже съ ножъ, а ронкитѣ да не хвърля, ами да ги занесе въ курника. Пъкъ ти гледай, не влизай въ зимника, че дяволъ те зема. Знамъ те азъ. Ще се вмъкнешъ и поглешъ, че си отмъкналъ нѣкой коматъ хлѣбъ. Като зема една вършина, ще те науча . . . Ще гледамъ отъ прозореца. Чули? — На тѣзи хора за нищо не можешъ да вѣрвашъ . . .

Когато Прошка излѣзе съ ботушитѣ си, едвамъ влачейки ги на нозѣ, Плюшкинъ се обърна къмъ търговеца Чичиковъ съ думитѣ:

— Наистина ли ще плащате данъцитѣ? А на себе си рече: дяволъ го зелъ! да не е нѣкой хвалюпрѣцко, като всички самохвалци. Ще ти изтърси цѣлъ кошъ лъжи, колкото да се напие чай, па послѣ не можешъ го видѣ за нищо.

— Слушай, господине, рече той твърдо. Хайде още сега да направимъ купувателното; знаешъ днесъ сме живи, а утрѣ може да не сме.

— Да, още сега може да го направимъ. Дайте списъка на всички умрѣли селяни.

Това успокои Плюшкина. Той стана, зе ключоветѣ отъ пояса си, приближи се до долапа, отвори капака и дълго бърка изъ вжтрѣ измежду многото стъкленца и чанийчета. Най-сетнѣ каза:

— Ето на, не мога да я намѣря, а пъкъ имахъ една много сладка ракия като за ваша милость. Само нѣкои да не сж я изпили. Моитѣ хора сж такива крадци. Чакай, дали не е това? И измъкна едно об-